

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 784

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 29 octombrie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 174 din 12 iunie 2002 cu privire la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A., cu modificările ulterioare, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 702/2001, în ansamblul său, precum și a dispozițiilor art. 1, 2, 6, 7, 8 și 9 din aceeași ordonanță	1-6		
— Opinie separată.....	6		
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.133. — Hotărâre privind organizarea și funcționarea Autorității Navale Române.....			9-14
ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA			
		Hotărârea nr. 16 din 25 septembrie 2002	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 174

din 12 iunie 2002

cu privire la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A., cu modificările ulterioare, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 702/2001, în ansamblul său, precum și a dispozițiilor art. 1, 2, 6, 7, 8 și 9 din aceeași ordonanță

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Claudia Miu — magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 39/1999, cu modificările ulterioare, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 702/2001, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială, precum și de Răzvan Liviu Temeșan.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 30 aprilie 2002 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 28 mai 2002 și apoi pentru data de 29 mai 2002, pentru data de 30 mai 2002, pentru data de 11 iunie 2002 și, în fine, pentru data de 12 iunie 2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 1.073/2001, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 39/1999**, excepție ridicată, din oficiu, de instanță, precum și de Răzvan Liviu Temeșan.

În motivarea excepției instanța de judecată consideră că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 sunt neconstituționale, pentru următoarele motive:

— Deși dispozițiile art. 2 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe conțin cerința impusă de art. 114 alin. (3) din Constituție ca ordonanța criticată pentru neconstituționalitate să fie supusă aprobării Parlamentului, aceasta nu a fost trimisă spre aprobare până la împlinirea termenului de abilitare și nici nu a fost aprobată sau respinsă de către Parlament până la data de 27 iunie 2001.

Ordonanța încalcă dispozițiile art. 107 alin. (3) din Constituție, deoarece Guvernul a depășit limitele abilitării legislative, având în vedere că art. 1 lit. D pct. 29 din Legea nr. 140/1999 prevede numai luarea unor „măsuri pe linia restructurării unor bănci cu capital de stat”, iar nu și reglementarea „în materia încetării personalității juridice a unor societăți bancare”. Guvernul nu a reglementat restructurarea unor bănci cu capital de stat, ci a emis norme numai cu privire la o singură societate bancară, și anume Banca Română de Comerț Exterior — Bancorex — S.A., care au condus la încetarea personalității sale juridice. De asemenea, nu a fost abilitat să emită acte normative cu caracter individual, care constituie atributul puterii executive, ci numai acte normative cu caracter general, ce constituie prerogative ale autorității legiuitoare.

— Depășind limitele abilitării, Guvernul a încălcat dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție.

— Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 încalcă dispozițiile art. 107 alin. (3) din Constituție, pentru că Guvernul nu putea să reglementeze în materia dreptului procesual civil, nefiind abilitat prin Legea nr. 140/1999. Prin ordonanță „se instituie o procedură de judecată derogatorie de la cea ordinară și se atribuie competențe extraordinare curților de apel”, încălcându-se astfel dispozițiile art. 125 din Constituție.

— Aceeași ordonanță contravine și prevederilor art. 21 din Constituție, prin „stabilirea obligației reclamantului la consemnarea unei cauțiuni pentru a putea cere suspendarea executării hotărârii privind fuziunea, în condiții greu de realizat (2% din valoarea însumată a capitalului social al băncilor supuse fuziunii)”.

Deosebit de motivele invocate de instanța de judecată, reclamantul Răzvan Liviu Temeșan a ridicat excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 39/1999, în ansamblu, precum și a unor dispoziții ale acesteia, după cum urmează:

— Dispozițiile art. (1) și (2) din ordonanța criticată impun, prin Guvern, voința statului, determinând comportamentul acționarilor Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A., în condițiile în care statul deținea 62% din acțiuni, deși potrivit prevederilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale toți acționarii sunt egali în drepturi, încălcându-se astfel prevederile art. 1 alin. (3) și art. 16 alin. (2) din Constituție.

— Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 stabilește o altă procedură privind fuziunea prin absorbție decât cea prevăzută în Legea nr. 31/1990, lege organică, procedură

care este în detrimentul celorlalți acționari, alții decât Fondul Proprietății de Stat, contravenindu-se astfel dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1) și (2) și art. 20 din Constituție, cu referire la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

— Condiționarea, în temeiul art. 8 din ordonanță, a suspendării executării hotărârilor adunărilor generale extraordinare ale acționarilor de depunerea unei cauțiuni egale cu 2% din valoarea însumată a capitalului social blochează liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil. În acest mod au fost încălcate dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

— Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, în ansamblu său, contravine dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție, deoarece „proprietarul, reprezentat de stat și mandatând Fondul Proprietății de Stat, având ca instrument legislativ Guvernul și ordonanța, [...]” a păgubit pe ceilalți acționari, „ale căror acțiuni au fost reduse la zero”, procedându-se astfel la o naționalizare mascată. „În mod indirect, ca o consecință a fuziunii prin absorbție [...] statul, prin intermediul Fondului Proprietății de Stat, și-a transferat și conservat drepturi de proprietate ce se regăsesc în patrimoniul S.C. Banca Comercială Română — S.A. și în patrimoniul public unde au fost transferate” cu încălcarea prevederilor art. 41 alin. (2) și art. 1 alin. (3) din Constituție.

— Prevederile art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, care stabilesc retragerea autorizației de funcționare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. de către Banca Națională a României, încalcă prevederile Legii nr. 33/1991 și pe cele ale Legii nr. 58/1998, care prevăd că autorizațiile se dau și se retrag de către Banca Națională a României, contrar dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție, deoarece nu se poate susține că într-un stat de drept Guvernul, ca organ suprem al administrației publice, emite ordonanțe cu nerespectarea Constituției și a procedurilor legale.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. 3.321 din 26 septembrie 2001, consideră că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 114 alin. (2), deoarece efectele acesteia nu au încetat în ziua următoare împlinirii termenului de abilitare, în conformitate cu prevederile art. 114 alin. (3) din Constituție. Ordonanța criticată a fost înaintată spre aprobare Parlamentului și a fost înregistrată la Camera Deputaților cu nr. 287 din 10 august 1999, deci anterior împlinirii termenului de abilitare. Se apreciază că nu au fost încălcate nici prevederile art. 107 alin. (3) din Constituție, pentru că nu s-au depășit limitele stabilite prin prevederile art. 1 lit. D din Legea nr. 140/1999. De asemenea, Guvernul apreciază că legea de abilitare nu conține interdicția, în ceea ce-l privește, de a emite ordonanțe cu caracter individual.

Guvernul consideră totuși că Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 este neconstituțională, întrucât, în primul rând, reglementarea unei proceduri derogatorii de la Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și, respectiv, Legea bancară nr. 58/1998, depășește limitele abilitării. Prin ordonanța criticată s-au adoptat măsuri cu caracter individual, dar și cu caracter general, aplicabile într-o chestiune

particulară în care statul este interesat, încălcându-se astfel prevederile art. 16 din Constituție. Se mai consideră că se încalcă și prevederile art. 114 alin. (1) din Constituție (deoarece ordonanța privește domenii care fac obiectul legilor organice — Legea nr. 31/1990 și Legea nr. 58/1998), precum și prevederile art. 21 din Constituție, prin stabilirea „cauțiunii de 2% din valoarea însumată a capitalului social al băncilor supuse fuziunii o dată cu formularea opoziției la fuziune, constituie o condiție prohibitivă în calea exercitării dreptului la acțiune“. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, în ansamblul său, contravine dispozițiilor art. 41 alin. (3) din Constituție privitoare la exproprierea pentru cauză de utilitate publică, se arată că aceasta este întemeiată, deoarece art. 21 alin. (2) din ordonanță „dispune în avans asupra soluției pe care BCR — S.A. urma să o adopte cu privire la patrimoniul preluat prin absorbirea Bancorex și a faptului că banca absorbantă va fi fost, practic, expropriată de bunurile mobile corporale și imobile preluate de la Bancorex, care vor fi trecut în proprietatea statului, fără acordul băncii vizate și fără respectarea procedurii stabilite de Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică — lege organică“. Este, de asemenea, întemeiată, în opinia Guvernului, critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 134 din Constituție, în special a alin. (2) lit. a) privitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului și protecția concurenței loiale, prin aceea că prevederile art. 2, 4, 5, 15 și 26 permit amestecul nejustificat al statului în activitatea unor societăți comerciale, persoane juridice de drept privat.

În fine, Guvernul apreciază ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor ordonanței menționate, în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 11 din Constituție, pentru că acestea nu au legătură cu cauza.

Prin adresa înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 1.338 din 26 martie 2002, Guvernul a înaintat un alt punct de vedere, prin care și l-a reconsiderat pe cel inițial, având, în esență, următorul conținut:

Excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 11 și art. 20 alin. (1) din Constituție este inadmisibilă, întrucât aceste articole nu au legătură cu cauza.

Excepția de neconstituționalitate vizând dispoziții ale aceluiași act normativ în raport cu prevederile art. 16 alin. (2), art. 21, art. 107 alin. (3), art. 114 alin. (3) și art. 125 din Constituție este neîntemeiată pentru următoarele motive:

1. Nu sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (2) din Constituție, deoarece dispozițiile criticate nu creează discriminări între cetățeni pe criteriile enunțate în art. 4 alin. (2) din Constituție, cât și în art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

2. Nu au fost încălcate nici prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, întrucât ele stabilesc egalitate „de ocrotire între titularii dreptului de proprietate privată, iar nu consacrarea propriu-zisă a ocrotirii proprietății, care este concretizată în cadrul alin. (1) al art. 41 din Constituție“.

3 și 4. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 107 alin. (3) și ale art. 114 alin. (3) din Constituție, Guvernul își menține punctul de vedere exprimat inițial.

5. Prin stabilirea unei competențe speciale în sarcina curților de apel nu au fost încălcate prevederile art. 125 alin. (3) din Constituție, întrucât, potrivit acestui text constituțional, competența instanțelor judecătorești se stabilește prin lege. Legiuitorul constituant ori de câte ori se referă

la noțiunea de lege are în vedere legea ordinară, al cărei domeniu poate face și obiectul ordonanțelor simple.

Guvernul apreciază totuși că dispozițiile art. 8 alin. (1) din ordonanța criticată încalcă prevederile art. 21 din Constituție, întrucât „impunerea, prin textul vizat, a consemnării obligatorii a unei cauțiuni, de către acționarii interesați, în cuantum de 2% din valoarea însumată a capitalului social al băncilor supuse fuziunii, pentru a putea solicita suspendarea hotărârii adunării generale a acționarilor o dată cu formularea opoziției la fuziune, constituie o condiție prohibitivă în calea dreptului la acțiune“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere exprimate de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției Răzvan Liviu Temeșan, ale părților prezente, precum și cele ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A., cu modificările ulterioare, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 702/2001, în ansamblul său, precum și dispozițiile art. 1, 2, 6, 7, 8 și 9 din aceeași ordonanță.

Excepția de neconstituționalitate privește două categorii de critici, după cum urmează:

I. Critici de neconstituționalitate cu caracter general, care vizează neconstituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 39/1999, în ansamblul său, astfel cum a fost ulterior aprobată și modificată;

II. Critici de neconstituționalitate a unor dispoziții cuprinse în actul normativ ce face obiectul controlului.

I. Curtea, examinând legitimitatea constituțională a Ordonanței Guvernului nr. 39/1999, în ansamblul său, reține că sunt neîntemeiate criticile formulate.

1. Astfel, se observă că prevederile art. 114 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora, „*Dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Nerespectarea termenului atrage încetarea efectelor ordonanței*“, au fost respectate de Guvern, deoarece, așa cum rezultă din adresa Cabinetului secretarului general al Camerei Deputaților, înregistrată sub nr. 315 din 24 ianuarie 2002, Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 a fost înaintată spre aprobare Parlamentului și a fost înregistrată la Camera Deputaților cu nr. 287 din 10 august 1999, deci anterior împlinirii termenului de abilitare prevăzut de art. 1 din Legea nr. 140/1999. Autorul excepției de neconstituționalitate confundă cerința constituțională prevăzută de art. 114 alin. (3), ca ordonanțele să fie supuse spre aprobare Parlamentului, cu însăși aprobarea ordonanței de către Parlament. Chiar și în situația în care ordonanța nu ar fi fost supusă aprobării Parlamentului până la împlinirea termenului de abilitare, acest fapt nu ar constitui un motiv de neconstituționalitate, ci, conform

textului constituțional citat, ar atrage „încetarea efectelor ordonanței”.

2. Este, de asemenea, nefondată și susținerea că Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 a depășit limitele abilitării. Prevederea prin care se deleagă dreptul de legiferare în domeniul restructurării băncilor cu capital de stat are o formulare generală, lăsând la aprecierea autorității executive adoptarea măsurilor pe care le socotește necesare în scopul restructurării băncilor cu capital de stat. Această prevedere conferă Guvernului libertatea să decidă adoptarea de către reprezentanții săi în adunările generale ale acționarilor ca societățile la care se impune să fie restructurate prin acte juridice care implică încetarea personalității lor juridice, cum este și cazul fuziunii prin absorbție, iar dacă se constată încetarea de plăți față de creditori, aceiași reprezentanți să poată sesiza instanțele judecătorești pentru declanșarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995.

3. Cu privire la susținerea că Guvernul a fost abilitat să emită acte normative cu caracter general și impersonal, în timp ce ordonanța adoptată are un evident caracter individual, Curtea observă următoarele:

De principiu, legiuitorul constituant nu a limitat posibilitatea Parlamentului de a adopta exclusiv legi cu caracter general, stabilind în „Secțiunea a 3-a — Legiferarea”, la art. 72, categoriile de legi, și anume: „Parlamentul adoptă legi constituționale, legi organice și legi ordinare”, iar la art. 3 alin. (3) din Constituție, că unele orașe pot fi declarate, prin lege, municipii, legea de declarare a unui oraș drept municipiu neavând în acest caz caracter general. Întrucât, potrivit art. 58 alin. (1), „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”, rezultă că acesta, în virtutea legitimității sale, poate adopta legi cu caracter general sau individual. De altfel, se reține că ordonanța criticată nu are natura unui act juridic individual. Or, în cazul examinat nu s-au aplicat în concret norme juridice, ci, prin exercitarea dreptului de legiferare delegată, s-au emis norme juridice cu caracter general și impersonal.

4. Cu privire la susținerea că prin ordonanța supusă controlului de neconstituționalitate au fost depășite limitele abilitării, contravenind astfel dispozițiilor art. 16 alin. (2) și ale art. 107 alin. (3) din Constituție, Curtea observă, de asemenea, că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, prevederile art. 107 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „Ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta”, au fost respectate de Guvern cu prilejul emiterii Ordonanței nr. 39/1999, deoarece temeiul acesteia l-a constituit Legea nr. 140 din 22 iulie 1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 iulie 1999), și anume art. 1 lit. D pct. 29 din lege, prin care Guvernul este abilitat să ia „măsuri pe linia restructurării unor bănci cu capital de stat”. Or, astfel cum rezultă din însuși titlul acestei ordonanțe, scopul emiterii ei a fost „finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbție a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A.”, iar măsurile dispuse de Guvern se încadrează în acelea prevăzute în legea de abilitare menționată. Atât timp cât ordonanța a fost emisă în limitele abilitării conferite prin delegarea legislativă, nu se poate susține că ar fi înfrântă dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție, care prevăd că „Nimeni nu este mai presus de lege”.

5. Curtea constată că nu este întemeiată nici susținerea potrivit căreia actul normativ criticat stabilește o altă procedură privind fuziunea prin absorbție decât cea prevăzută de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, procedură care este în detrimentul celorlalți acționari decât Fondul Proprietății de Stat, deoarece Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 are caracterul unei reglementări speciale, prin raportare la Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Legea menționată nu conține norme juridice cu privire la procesul de restructurare a societăților comerciale bancare și, prin urmare, Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, prin caracterul său special, legitimat de abilitarea legislativă, nu contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1) și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În legătură cu aspectul concordanței dintre unele dispoziții din legile în vigoare, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că în situația în care totuși există anumite conflicte de reglementare, această problemă este de competența exclusivă a Consiliului Legislativ, a Guvernului și a Parlamentului, care pot acționa, în limita atribuțiilor, în vederea înlăturării contradicțiilor și realizării corelării normative.

6. Este nefondată și critica de neconstituționalitate potrivit căreia Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, în ansamblul său, contravine dispozițiilor art. 1 alin. (3) și ale art. 41 alin. (2) din Constituție.

Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității Ordonanței Guvernului nr. 39/1999, statuând prin Decizia nr. 89 din 9 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 16 august 2000, că această ordonanță „nu dispune cu privire la drepturile de creanță ale acționarilor minoritari ai băncii absorbite, [...] dar, în schimb, prevede anularea sau trecerea la datoria publică a unor însemnate datorii ale Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A., precum și acoperirea prin titluri de stat a pierderilor. În consecință, satisfacerea creanțelor acționarilor societății bancare absorbite, în măsura în care aceasta aduce în societatea absorbantă un activ patrimonial, se poate realiza conform dispozițiilor art. 235 din Legea nr. 31/1990, republicată, care prevăd: «Fuziunea sau divizarea are ca efect dizolvarea, fără lichidare, a societății care își încetează existența și transmiterea universală a patrimoniului său către societatea sau societățile beneficiare, în starea în care se găsește la data fuziunii sau divizării, în schimbul atribuirii de acțiuni sau de părți sociale ale acestora către asociații societății care încetează și, eventual, a unei sume în bani, care nu poate depăși 10% din valoarea nominală a acțiunilor sau a părților sociale atribuite»”.

În consecință, s-a constatat că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 39/1999, cu modificările ulterioare, nu contravin prevederilor art. 41 alin. (3) din Constituție, iar considerentele acelei decizii își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

Deoarece ordonanța examinată este concordantă cu dispozițiile art. 41 alin. (3) din Constituție, rezultă că ea este emisă cu respectarea principiului *statului de drept*, consacrat prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, astfel încât și sub acest aspect urmează ca excepția să fie respinsă ca neîntemeiată.

II. Critici de neconstituționalitate a unor dispoziții cuprinse în actul normativ ce face obiectul controlului:

1. Cu privire la susținerea că prevederile art. 1 și 2 din Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 16 alin. (2) din Constituție:

Prevederile criticate pentru neconstituționalitate au următorul cuprins:

„Art. 1. — Prezenta ordonanță stabilește cadrul juridic pentru finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. în scopul creșterii gradului de solvabilitate a sistemului bancar, precum și a credibilității interne și externe a acestuia.

Art. 2. — (1) Restructurarea Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. se va finaliza prin fuziunea acesteia cu Banca Comercială Română — S.A.

(2) Fondul Proprietății de Stat va mandata reprezentanții săi în adunările generale ale acționarilor celor două bănci să voteze fuziunea între Banca Comercială Română — S.A. și Banca Română de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și să îi împuternicească pe administratorii băncilor ce fuzionează să întocmească proiectul de fuziune.”

Aceste prevederi sunt în concordanță cu dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, potrivit cărora „(2) Statul trebuie să asigure: [...]”

b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară.”

Finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea sa prin absorbție cu Banca Comercială Română — S.A. au fost reglementate tocmai în scopul îndeplinirii obligațiilor constituționale impuse statului, în vederea salvagărdării interesului național în domeniul financiar și monetar.

2. Susținerea că ordonanța criticată contravine dispozițiilor art. 107 alin. (3) din Constituție, pentru că Guvernul nu a fost abilitat să reglementeze în domeniul procedurii civile, este nefondată. Curtea reține că autorul excepției a avut în vedere dispozițiile art. 6—8 din Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, prin care se reglementează cadrul procesual în care se judecă legalitatea hotărârilor adunărilor generale extraordinare ale acționarilor celor două bănci. Aceste dispoziții au fost menite să reglementeze o etapă care a condus la finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbție a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A. Așa fiind, nu se poate susține, cu teme, că în această materie Guvernul a depășit limitele delegării legislative.

Autorii excepției susțin că aceleași prevederi instituie o procedură de judecată derogatorie de la cea ordinară, deoarece instituie proceduri extraordinare, precum și instanțe extraordinare, contravenind astfel dispozițiilor art. 125 din Constituție. Curtea reține că, în realitate, critica se referă doar la conținutul art. 8 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, având următorul cuprins: „Cererile prevăzute la art. 7 [cererea în anulare sau, după caz, opoziția] sunt de competența Curții de apel și se judecă de urgență și cu precădere.” Dispozițiile art. 125 din Constituție prevăd: „(1) Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

(2) Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.

(3) Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.”

Curtea Constituțională constată că nu există contrarietate între dispoziția criticată și cea constituțională. Potrivit dispozițiilor constituționale, justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție (care, într-o atare situație, este instanță de recurs) și de curtea de apel (ca instanță de fond), instanțe judecătorești stabilite de lege. Nu se instituie, așadar, o instanță extraordinară prin dispozițiile criticate.

3. Examinând critica referitoare la dispozițiile art. 8 alin. (1) din ordonanța supusă controlului de constituționalitate, se constată că nici aceasta nu este întemeiată, deoarece

instituirea condiției de depunere a unei cauțiuni de 2% din valoarea însumată a capitalului social al băncilor supuse fuziunii, pentru a se obține suspendarea executării hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor, nu reprezintă o îngrădire a accesului la justiție prevăzut de art. 21 din Constituție. Astfel, se observă că nu dreptul la acțiune al reclamantului este condiționat de depunerea cauțiunii, ci doar discutarea cererii sale de suspendare a executării. De asemenea, judecata de urgență și cu precădere prevăzută de ordonanță atât în instanța de fond, cât și în recurs, pentru soluționarea acestor categorii de cereri, reprezintă o măsură de celeritate a soluționării cauzelor, care nu numai că nu îngreădește accesul liber la justiție, ci asigură soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și asigură premisele unui proces echitabil, ceea ce este în concordanță cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dispozițiile art. 8 alin. (1) din actul normativ criticat nu sunt contrare nici dispozițiilor art. 1 alin. (3) și nici celor ale art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

4. Nu poate fi primită nici critica de neconstituționalitate potrivit căreia dispozițiile art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, derogând de la cele ale Legii nr. 58/1998, contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție.

Dispozițiile art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 au următorul cuprins: „(1) Banca Națională a României va retrage autorizația de funcționare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. pe baza următoarelor documente:

— hotărârile adunărilor generale extraordinare ale acționarilor Băncii Comerciale Române — S.A. și Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. privind fuziunea;

— bilanțul contabil de prefuziune.

(2) Hotărârea Băncii Naționale a României privind retragerea autorizației de funcționare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. se va publica în Monitorul Oficial al României în regim de urgență și va intra în vigoare la data fuziunii. În cazul în care, potrivit bilanțului de prefuziune, Banca Română de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. înregistrează un patrimoniu net negativ, hotărârea de retragere a autorizației de funcționare intră în vigoare la data publicării acesteia în Monitorul Oficial al României.”

Examinând critica de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Constituție, Parlamentul, având competență generală de legiferare, poate ca pe calea delegării legislative, prevăzută la art. 114 alin. (1)—(3) din Legea fundamentală, să abiliteze Guvernul să reglementeze în domenii care aparțin exclusiv legii ordinare. În ceea ce privește conceptul de retragere a autorizației de funcționare, se reține că acesta nu este de domeniul rezervat legii organice și, prin urmare, reglementarea normativă se poate face prin lege ordinară sau prin ordonanță emisă în baza unei delegări legislative date de Parlament. Totodată, Curtea observă că Legea bancară nr. 58/1998 a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituție, dar aceasta nu presupune că toate dispozițiile sale conțin reglementări de domeniul legii organice. Astfel, din cuprinsul prevederilor art. 72 alin. (3) din Constituție și al celorlalte dispoziții constituționale nu rezultă că reglementările relative la activitatea bancară fac parte din domeniul rezervat legilor organice. Există însă, fără îndoială, în conținutul acestei reglementări dispoziții de domeniul legii organice care atrag deci adoptarea sa cu majoritatea prevăzută de Constituție pentru o astfel de lege. Aceasta însă nu înseamnă transformarea tuturor dispozițiilor legii menționate în prevederi de natura legii organice, deoarece astfel s-ar ajunge,

practic, la completarea Constituției, care reglementează expres Constituțională, de exemplu prin Decizia nr. 718 din și limitativ domeniile rezervate acestor categorii de legi. În 29 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al același sens s-a pronunțat, în mod constant, Curtea României, Partea I, nr. 396 din 31 decembrie 1997.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 1 alin. (3), art. 3 alin. (3), art. 16, art. 21, art. 41 alin. (3), art. 58 alin. (1), art. 72, art. 74, art. 107 alin. (3), art. 114, art. 125, art. 134 alin. (2) lit. b), art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior — Bancorex — S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română — S.A., cu modificările ulterioare, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 702/2001, în ansamblul său, precum și a dispozițiilor art. 1, 2, 6, 7, 8 și 9 din aceeași ordonanță, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială, precum și de Răzvan Liviu Temeșan în Dosarul nr. 1.073/2001 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

OPINIE SEPARATĂ

În opinia noastră, hotărârea adoptată de Curtea Constituțională — cu majoritate de voturi — este susceptibilă de serioase rezerve pe care înțelegem să le înfățișăm în cele ce urmează.

Astfel, în ceea ce ne privește, considerăm că Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, în întregul său, contravine art. 16 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „nimeni nu este mai presus de lege”.

Fără îndoială, această concluzie nu ar fi posibilă în măsura în care s-ar considera că textul constituțional reprodus își limitează incidența exclusiv la cetățeni, așadar la persoanele fizice, ipoteză în care, evident, nu ar avea cum să fie încălcat prin ordonanța dedusă controlului care se referă la persoane juridice.

Formula utilizată de legiuitorul constituțional nu îndreptățește, însă limitarea incidenței textului reprodus exclusiv la cetățeni, rezultat al unei interpretări nejustificat și excesiv de restrictive, ci trebuie înțeleasă ca dând expresie unui principiu de maximă generalitate, acela al legalității, care consacră — alături de art. 51 din Legea fundamentală — supremația legii în toate domeniile și, desigur, în primul rând, în acela al activității de legiferare.

Or, recunoașterea unei atare semnificații art. 16 alin. (2) din Constituție impunea constatarea că Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 îi contravine esențial.

Într-adevăr, potrivit acestei ordonanțe, deși, formal, hotărârea de reorganizare a Bancorex — S.A. aparține organelor legal abilitate să decidă în materie, ea nu exprimă opțiunea lor liberă, ci constituie o conformare impusă la o soluție prestabilită în termeni imperativi, așadar, dictată. Se instituie, astfel, imixtiunea statului într-un domeniu sustras, prin reglementările de principiu cuprinse

în legile nr. 58/1998 și nr. 31/1990, intervenției sale, procedeu autoritar, în flagrantă contradicție cu principiile statului de drept și, în primul rând, cu principiul legalității.

Desigur, legiuitorul — inclusiv cel delegat, recte Guvernul — poate, atunci când particularitățile domeniului — obiect al reglementării — o impun, să adopte o reglementare derogatorie de la dreptul comun instituit prin lege, fără ca o asemenea opțiune să poată fi calificată ca o încălcare a principiului legalității. Trebuie, însă, subliniat că o poate face, numai în măsura în care reglementarea derogatorie are caracter normativ. Așadar, se poate deroga de la o normă de drept comun printr-o altă normă destinată reglementării unei sfere de relații sociale mai restrânse.

În speță, însă, reglementarea prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 39/1999 nu are un obiect generic determinat, ci este destinată a-și găsi aplicare într-o unică situație, având deci caracter individual, ceea ce nu mai permite calificarea sa ca derogatorie, impunând concluzia că are caracter discriminatoriu.

Procedând în această manieră, Guvernul, ca legiuitor delegat, nu a acționat în limitele mandatului său, ceea ce i-ar fi permis să deroge de la dreptul comun, însă, exclusiv pe calea unei reglementări cu caracter normativ, ci, practic, a înlăturat aplicarea unor prevederi legale normative cu caracter general, într-un caz particular, încălcând astfel principiul supremației legii consacrat de art. 16 alin. (2) și de art. 51 din Constituție.

Viciul înfățișat afectează Ordonanța Guvernului nr. 39/1999, în integralitatea sa, ceea ce ar fi impus admiterea excepției de neconstituționalitate.

Judecător,

Șerban Viorel Stănoiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 236

din 12 septembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Elena-Luminița Afrăsinei în Dosarul nr. 39/2002 al Curții Supreme de Justiție — Completul de 9 judecători.

La apelul nominal răspunde autoarea excepției, prin avocat. În susținerea criticilor de neconstituționalitate se arată că prevederile art. 52 alin. 6 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 și 24, precum și reglementările Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul persoanei la un proces echitabil. Se apreciază că orice persoană care are îndoieli cu privire la imparțialitatea unui judecător trebuie să beneficieze de posibilitatea de a înlătura aceste suspiciuni prin exercitarea unor acțiuni și căi de atac, care să îi ofere garanția unei judecăți corecte și echitabile. Se mai arată că art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală limitează accesul liber la justiție, întrucât nu prevede posibilitatea atacării cu apel sau recurs separat a încheierilor prin care s-a respins recuzarea unui membru al completului de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, considerând că textele de lege criticate nu contravin Constituției. Arată că, prin instituirea posibilității atacării cu recurs a încheierii de respingere a recuzării o dată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei, potrivit art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, nu se restrâng accesul liber la justiție și nici dreptul persoanei la apărare. Se invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 122 din 11 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 20 iunie 2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 43 din 1 aprilie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 39/2002, **Curtea Supremă de Justiție — Completul de 9 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 cu referire la art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Elena-Luminița Afrăsinei în dosarul mai sus menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 52 alin. 6 raportate la art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt contrare prevederilor art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul la apărare, și ale art. 21, referitoare la accesul liber la justiție. De asemenea, sunt invocate ca fiind încălcate și prevederile din Convenția pentru apărarea dreptului omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la un recurs efectiv.

Curtea Supremă de Justiție — Completul de 9 judecători consideră prevederile art. 52 alin. 6 și ale art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală ca fiind constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului pentru a-și exprima în scris punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Președintele Camerei Deputaților arată că, potrivit Constituției, stabilirea căilor de atac și a condițiilor de exercitare a acestora este atributul exclusiv al legiuitorului. Absența reglementării unei căi de atac împotriva încheierii de ședință este consecința evitării unei prelungiri inutile a procesului. Prin urmare, se apreciază că dispozițiile art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală sunt constituționale, excepția fiind neîntemeiată.

Guvernul consideră că dispozițiile art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală nu sunt de natură să aducă atingere prevederilor art. 21 din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție, deoarece încheierile de ședință pot fi atacate o dată cu sentința sau decizia recurată, fiind deci prevăzută calea de atac împotriva acestora.

Dispozițiile legale criticate nu încalcă nici dreptul la apărare, deoarece nu afectează modul în care partea își poate exercita mijloacele procesuale puse la dispoziție pentru asigurarea apărării sale. De asemenea, aceste dispoziții nu sunt de natură a îngreuna dreptul la judecată de către un tribunal independent și imparțial, la care se referă prevederile art. 5 și 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În ceea ce privește dreptul la recurs, prevăzut în art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la convenție, acesta poate fi exercitat de orice persoană declarată vinovată de către o instanță, iar nu pentru toate hotărârile intermediare ce se pot da în cursul procesului penal. În concluzie, se arată că excepția este neîntemeiată.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 alin. 6 cu referire la art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, care au următoarea redactare:

— Art. 52 alin. 6: „*Încheierea prin care s-a admis sau s-a respins abținerea, ca și aceea prin care s-a admis recuzarea, nu sunt supuse nici unei căi de atac.*”

— Art. 385¹ alin. 2: „*Încheierile pot fi atacate cu recurs numai o dată cu sentința sau decizia recurată, cu excepția cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu recurs.*”

Autoarea excepției susține că aceste dispoziții sunt contrare următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 21: „*(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.”

— Art. 24: „*(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”

De asemenea, sunt invocate ca fiind încălcate prevederile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv. Autoarea pretinde că interzicerea dreptului de a ataca separat încheierea prin care i s-a respins cererea de recuzare constituie o gravă atingere a dreptului său de a fi judecată în mod echitabil de către un tribunal imparțial.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Curtea reține că, potrivit art. 125 și 128 din Constituție, legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în cadrul procedurii de judecată, precum și modul de exercitare a acestora. În virtutea acestei competențe, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi exercitate căile de atac și condițiile în care pot fi folosite aceste căi.

În ceea ce privește încheierile, ca specie de hotărâri judecătorești pronunțate în cursul procesului, dar prin care nu se soluționează fondul cauzei, acestea nu pot fi atacate, de regulă, decât o dată cu hotărârile judecătorești care soluționează fondul cauzei care sunt, potrivit dreptului nostru procesual penal, sentințele și deciziile. Stabilind, prin art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, că

încheierile pot fi atacate cu recurs numai o dată cu sentința sau cu decizia atacată, legiuitorul a acționat în limitele competenței sale, prevăzute prin dispozițiile constituționale evocate mai sus.

Regula exercitării căilor de atac împotriva încheierilor numai o dată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei se impune pentru asigurarea desfășurării procesului cu celeritate, într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru procesual, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră la art. 6 pct. 1 dreptul oricărei persoane „la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale”. Sub acest aspect, prin posibilitatea exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, prin care se soluționează fondul cauzei, este asigurat accesul liber la justiție.

Referitor la susținerile autoarei excepției privind încălcarea dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Constituție, Curtea constată că textele de lege criticate nu aduc atingere acestui drept, întrucât persoana interesată își poate formula apărări în cadrul căii de atac prevăzute de lege, care se exercită împotriva hotărârii prin care s-a soluționat fondul cauzei.

De asemenea, Curtea reține că nu sunt încălcate nici prevederile art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece acestea se referă la situațiile în care instanța de judecată a pronunțat o hotărâre de condamnare; or, în speță, încheierea de ședință privind respingerea cererii de recuzare a unui membru al completului de judecată aparține categoriei de încheieri date în cursul judecății, prin care instanța de judecată soluționează chestiuni prealabile judecării fondului cauzei.

De altfel, asupra excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 52 alin. 6 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 185 din 14 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 28 august 2001, și prin Decizia nr. 122 din 11 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 20 iunie 2002, respingând excepția ca fiind neîntemeiată. Soluția adoptată, ca și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu s-au adus în dezbatere împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 și art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Elena-Luminița Afrăsinei în Dosarul nr. 39/2002 al Curții Supreme de Justiție — Completul de 9 judecători.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 septembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE privind organizarea și funcționarea Autorității Navale Române

În temeiul art. 107 din Constituție, al art. 1⁷ alin. (3) și al art. 103¹ din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul naval, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 412/2002,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Autoritatea Navală Română este organul tehnic de specialitate din subordinea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței prin care acesta își exercită funcția de autoritate de stat în domeniul siguranței navigației.

(2) Autoritatea Navală Română este instituție publică, cu finanțare extrabugetară, cu personalitate juridică, cu sediul în municipiul Constanța, Incintă Port Constanța nr. 1, județul Constanța.

(3) Autoritatea Navală Română se înființează, potrivit legii, prin fuziunea Inspectoratului Navigației Civile — I.N.C. cu Regia Autonomă „Registrul Naval Român”.

(4) Atribuțiile și modul de organizare și funcționare ale Autorității Navale Române sunt cuprinse în Regulamentul de organizare și funcționare prevăzut în anexa nr. 1.

(5) Sigla Autorității Navale Române este prevăzută în anexa nr. 2.

Art. 2. — Autoritatea Navală Română își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile art. 1⁶ din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul naval, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 412/2002.

Art. 3. — (1) Autoritatea Navală Română își exercită atribuțiile prin aparatul propriu central și organele teritoriale operative.

(2) Aparatul propriu central este constituit din departamente, direcții, servicii, birouri și laboratoare de specialitate.

(3) Organele teritoriale operative sunt subunități fără personalitate juridică, în subordinea Autorității Navale Române, care își desfășoară activitatea în teritoriu, constituite din căpităni de port și inspectorate tehnice. Pentru îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, în funcție de necesități, Autoritatea Navală Română poate înființa și alte organe teritoriale operative, precum și reprezentanțe în străinătate.

(4) Zonele de jurisdicție ale organelor teritoriale operative se stabilesc de către directorul general și se aprobă de către Consiliul de conducere al Autorității Navale Române.

(5) Structura organizatorică a Autorității Navale Române se aprobă prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței la propunerea Consiliului de conducere al Autorității Navale Române.

Art. 4. — (1) Conducerea Autorității Navale Române este asigurată de către un consiliu de conducere, compus din 11 membri.

(2) Președintele consiliului de conducere este directorul general al Autorității Navale Române, numit prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

(3) Atribuțiile membrilor consiliului de conducere se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare.

(4) Membrii consiliului de conducere sunt numiți pe o perioadă de 4 ani și sunt revocați prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

(5) Salariul și celelalte drepturi salariale ale directorului general, precum și indemnizația membrilor consiliului de conducere se stabilesc, în condițiile legii, prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

Art. 5. — (1) Directorul general are următoarele atribuții și competențe:

a) asigură conducerea operativă a Autorității Navale Române;

b) reprezintă Autoritatea Navală Română în relațiile cu terții și semnează actele ce o angajează față de aceștia, pe baza și în limitele împuternicirilor date de consiliul de conducere și ale celor conferite de legislația în vigoare;

c) propune structura organizatorică a organelor teritoriale operative;

d) propune numirea și, după caz, revocarea directorilor Autorității Navale Române;

e) angajează și, după caz, concediază personalul de execuție și de conducere din cadrul Autorității Navale Române;

f) exercită orice atribuții care îi revin conform prevederilor legale, regulamentului de organizare și funcționare, precum și hotărârilor consiliului de conducere.

(2) În exercitarea atribuțiilor sale directorul general emite decizii.

(3) Pentru fondurile primite de la bugetul de stat directorul general este ordonator terțiar de credite.

Art. 6. — (1) Patrimoniul Autorității Navale Române este în valoare de 147.290.740.532 lei și se constituie prin preluarea patrimoniului Inspectoratului Navigației Civile — I.N.C. și a patrimoniului Regiei Autonome „Registrul Naval Român”, în conformitate cu bilanțele de verificare și situațiile financiare întocmite de cele două persoane juridice la data de 30 septembrie 2002.

(2) Predarea-preluarea activului și pasivului se face pe bază de protocol, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri. Pentru întocmirea lucrărilor de predare-preluare Regia Autonomă „Registrul Naval Român” va transpune soldurile conturilor din contabilitatea agenților economici în conturi contabile bugetare, cu respectarea reglementărilor din domeniul contabilității publice și a raportărilor contabile ale instituțiilor publice. Transpunerea se va face la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(3) Bunurile proprietate privată a Inspectoratului Navigației Civile — I.N.C. și Regiei Autonome „Registrul Naval Român”, preluate conform alin. (1), constituie bunuri proprietate a Autorității Navale Române.

(4) Pentru exercitarea atribuțiilor specifice de inspecție, control și supraveghere, parcul normat al Autorității Navale Române este de 65 de autoturisme, iar parcul comun este de 15 autoturisme, cu o normă de consum de combustibil de 350 litri pentru fiecare autoturism pe lună. Nu se consideră depășire a consumului normat pe autoturism consumul care la nivelul anului se încadrează în cantitatea de

combustibil normată în raport cu numărul de autoturisme aprobat pentru Autoritatea Navală Română.

(5) Pontoanele și navele din dotarea Autorității Navale Române aferente exercitării atribuțiilor specifice sunt scutite de la plata tarifelor portuare. Acest regim se aplică și bunurilor din dotarea Autorității Navale Române, aflate în incintele portuare.

Art. 7. — (1) Pentru activitățile și operațiunile specifice desfășurate sau pentru activitățile efectuate în legătură cu acestea Autoritatea Navală Română percepe tarife stabilite prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

(2) Autoritatea Navală Română poate realiza și dispune de venituri și cheltuieli în valută în condițiile prevăzute de actele normative în vigoare.

(3) Autoritatea Navală Română poate contracta credite bancare și/sau împrumuturi în lei și în valută.

(4) Sumele necesare în vederea aducerii la îndeplinire a obligațiilor ce revin statului din convențiile și acordurile internaționale la care România este parte se alocă în conformitate cu legislația în vigoare, pe bază de decont de cheltuieli întocmit pentru fiecare activitate.

(5) Autoritatea Navală Română poate desfășura și alte activități privind valorificarea unor produse din activități proprii și conexe, închirieri, prestații editoriale sau tipografice, exploatarea unor bunuri și alte prestări de servicii, pentru care va percepe prețuri și tarife stabilite în condițiile legii.

Art. 8. — (1) Autoritatea Navală Română întocmește anual bugetul de venituri și cheltuieli, în conformitate cu normele metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Bugetul de venituri și cheltuieli se aprobă de Consiliul de conducere al Autorității Navale Române, cu avizul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, în condițiile legii finanțelor publice.

(3) Soldurile anuale rezultate din execuția bugetului de venituri și cheltuieli al Autorității Navale Române rămân la dispoziția acesteia și se folosesc în anul următor cu aceeași destinație.

Art. 9. — (1) Personalul salariat preluat de Autoritatea Navală Română din cadrul Inspectoratului Navigației Civile — I.N.C. și al Regiei Autonome „Registrul Naval Român” se consideră transferat la Autoritatea Navală Română de la data înființării acesteia.

(2) Personalul transferat beneficiază de salariile și drepturile avute anterior înființării Autorității Navale Române până la încheierea noului contract colectiv de muncă.

(3) Negocierea noului contract colectiv de muncă va începe în maximum 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(4) Personalul Autorității Navale Române poartă în timpul serviciului uniforma de serviciu cu gradele și însemnele specifice sau, după caz, echipamentul de protecție ori de lucru, care se atribuie în condițiile legii.

(5) Forma, însemnele specifice, modul de acordare și durata de folosință a uniformelor și a echipamentului de protecție sau de lucru se aprobă prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței, la propunerea Consiliului de conducere al Autorității Navale Române.

(6) Salarizarea personalului Autorității Navale Române se face potrivit reglementărilor în vigoare pentru instituțiile publice finanțate integral din venituri extrabugetare. Drepturile de salarizare și celelalte drepturi de personal se stabilesc prin contractul colectiv de muncă.

(7) Personalul Autorității Navale Române nu se încadrează în categoria funcționarilor publici.

Art. 10. — Autoritatea Navală Română preia toate drepturile și obligațiile Inspectoratului Navigației Civile — I.N.C. și ale Regiei Autonome „Registrul Naval Român”, care decurg din activitatea curentă și din contractele încheiate cu persoane fizice sau juridice, române ori străine, și se substituie acestora în litigiile în curs de judecată.

Art. 11. — Autoritatea Navală Română poate să încheie contracte sau convenții cu alte organisme și cu agenți economici din țară și din străinătate, în vederea colaborării și cooperării pe plan național sau internațional în domeniul său de activitate și în condițiile prevăzute de lege.

Art. 12. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 13. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri literele A și B din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 10 ianuarie 2001, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La litera A, punctul 29 va avea următorul cuprins:**

„29. — Autoritatea Navală Română Extrabugetară Constanța”

2. **La litera B, punctul 23 se abrogă.**

Art. 14. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 302/1991 privind înființarea și organizarea Regiei Autonome „Registrul Naval Român”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 30 noiembrie 1991, și Hotărârea Guvernului nr. 627/1998 privind organizarea și funcționarea Inspectoratului Navigației Civile — I.N.C., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 1 octombrie 1998.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Traian Panait,
secretar de stat
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

REGULAMENTUL

de organizare și funcționare al Autorității Navale Române

CAPITOLUL I

Prevederi generale

Art. 1. — Autoritatea Navală Română este organizată și funcționează potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 42/1997, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 412/2002.

Art. 2. — Autoritatea Navală Română este instituție publică cu personalitate juridică, cu finanțare extrabugetară, în subordinea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, și își desfășoară activitatea pe baza prezentului regulament și a legislației în vigoare.

Art. 3. — Autoritatea Navală Română, denumită în continuare *ANR*, are sediul în municipiul Constanța, Incintă Port Constanța nr. 1, județul Constanța.

CAPITOLUL II

Atribuții

Art. 4. — ANR are următoarele atribuții principale:

A. **aducerea la îndeplinire a obligațiilor ce revin statului din acordurile și convențiile internaționale la care România este parte, privind domeniul de activitate al ANR;**

B. **inspecția, controlul și supravegherea navigației:**

1. efectuează supravegherea navigației, controlul și dirijarea traficului de nave în apele naționale navigabile și în porturile românești;

2. efectuează inspecția și controlul navelor, indiferent de pavilionul acestora, în apele naționale navigabile și în porturile românești, privind respectarea prevederilor legale naționale în domeniu și ale acordurilor și convențiilor internaționale la care România este parte;

3. exercită inspecția de stat privind respectarea reglementărilor interne și internaționale privind transporturile navale și în special cele privind transportul mărfurilor periculoase;

4. instituie dispozitivele de separare a traficului și pasele obligatorii de intrare-ieșire a navelor din porturi;

5. propune limitele radelor portuare și ale zonelor de ancoraj;

6. aprobă intrarea/ieșirea și mișcarea navelor în porturi;

7. propune, nominal și pe porțiuni, apele navigabile ale României;

8. face propuneri privind regulile de navigație în marea teritorială, în apele interioare și în porturile românești, în conformitate cu reglementările naționale și cu acordurile și convențiile internaționale la care România este parte;

9. stabilește necesitatea instalării sau suprimării semnelor de navigație, dispune amplasarea dispozitivelor de semnalizare în apele naționale navigabile și controlează funcționarea acestora;

10. aprobă efectuarea de operațiuni portuare în locuri situate în afara limitelor porturilor;

11. supraveghează respectarea de către nave a regimului juridic al apelor maritime interioare, al mării teritoriale, al zonei contigue și al zonei economice exclusive, în limita competențelor conferite prin lege, acordând, după caz, autorizațiile necesare;

12. ia măsurile ce se impun în situații de pericol, elaborează norme pentru prevenirea lor și face propuneri pentru completarea reglementărilor existente;

13. efectuează inspecția și formalitățile de sosire/plecare a navelor, conform prevederilor legale în vigoare, eliberând acceptele sau permisele prevăzute de lege;

14. autorizează agenții economici care desfășoară activități de transport naval în apele naționale navigabile și în porturi;

15. face propuneri privind zonele în care pilotajul navelor este obligatoriu, precum și regulile de pilotaj și remorcaj;

16. aprobă organizarea parcurilor reci și a iernaticelor;

17. dispune închiderea porturilor, atunci când condițiile de siguranță a navigației o impun;

18. emite avize către navigatori;

19. stabilește personalul minim de siguranță pentru navele sub pavilion român și eliberează certificatul pentru echipajul minim de siguranță;

20. supraveghează și controlează din punct de vedere al siguranței navigației activitățile de pilotaj, remorcaj și de legare/dezlegare a navelor în porturi;

21. controlează și supraveghează din punct de vedere al siguranței navigației activitatea de salvamar, de agrement nautic, de pescuit industrial și sportiv;

22. avizează lucrările ce se execută în apele naționale navigabile și în zonele maritime și fluviale;

C. **controlul statului pavilionului și controlul statului portului:**

1. efectuează controlul statului pavilionului la navele care arborează pavilionul român;

2. efectuează controlul statului portului la navele care arborează pavilionul altor state și care se află în apele naționale navigabile și în porturile românești;

D. **elaborarea, avizarea și, după caz, supunerea spre aprobare Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței a proiectelor de acte normative și normelor obligatorii privind:**

1. construcția, întreținerea și repararea navelor;

2. navigația în apele naționale navigabile;

3. siguranța navigației în porturi sau pe căi ori canale navigabile;

4. atestarea, certificarea și brevetarea personalului navigant;

5. regulamentele serviciului la bordul navelor, structura, ierarhia și atribuțiile funcțiilor la bordul navelor;

6. aplicarea sau implementarea acordurilor și convențiilor internaționale din domeniul navigației civile la care România este parte;

7. orice alte reglementări necesare aducerii la îndeplinire a atribuțiilor ANR;

E. **coordonarea activităților de asistență, căutare și salvare în apele naționale navigabile și a acțiunilor în caz de calamități naturale și sinistru naval:**

1. organizează sistemul de asistență, căutare și salvare în apele naționale navigabile, în conformitate cu legislația în vigoare;

2. elaborează planurile de acțiune de căutare și salvare;

3. coordonează activitățile de căutare și salvare de vieți omenești, a navelor sau oricăror alte bunuri și a aeronavelor aflate în pericol pe mare și în apele naționale navigabile ale României;

4. întocmește actul de confirmare și aprobă, în condițiile legii, titlul executoriu pentru cheltuielile efectuate cu salvarea navei, precum și cu scoaterea, paza și administrarea bunurilor salvate și curățarea fundului și luciului apei;

5. participă, în caz de calamități naturale, împreună cu alte organe și organisme naționale și internaționale, la înlăturarea efectelor acestora, coordonează activitățile de intervenție specifice și ia măsurile ce se impun în situații de pericol;

F. protecția apelor navigabile împotriva poluării de către nave:

1. organizează sistemul de prevenire, combatere și limitare a consecințelor poluării pe mare și pe apele interioare navigabile;

2. coordonează activitățile de prevenire, combatere și limitare a consecințelor poluării apelor de către nave aflate în apele naționale navigabile și coordonează acțiunile de intervenție pentru depoluare;

3. întocmește actul de confirmare și aprobă titlul executoriu pentru cheltuielile efectuate cu depoluarea, în condițiile legii;

4. controlează modul de predare de către nave a reziduurilor la instalațiile destinate acestui scop;

G. sancționarea contravențiilor, cercetarea evenimentelor și accidentelor de navigație:

1. cercetează evenimentele și accidentele de navigație în care sunt implicate navele în apele naționale navigabile ale României, indiferent de pavilionul acestora, precum și acelea în care sunt implicate navele sub pavilion român în marea liberă;

2. încuviințează expertizele navale, cu excepția celor dispuse de instanțele judecătorești sau de organele de urmărire penală, și efectuează, la cerere sau din oficiu, constatări privind nava, încărcătura și instalațiile portuare;

3. aplică sancțiuni contravenționale persoanelor care încalcă prevederile legale privind navigația civilă și poluarea apelor naționale navigabile de către nave, dacă faptele acestora nu întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni, în conformitate cu prevederile legale în vigoare;

H. înmatricularea și evidența navelor sub pavilion român:

1. acordă dreptul de arborare a pavilionului român, dispune prelungirea, suspendarea sau retragerea acestui drept și eliberează actele de naționalitate a navelor care au obținut dreptul de arborare a pavilionului român;

2. eliberează permisul provizoriu de arborare a pavilionului român, dispune prelungirea, suspendarea sau retragerea acestui drept;

3. efectuează înmatricularea și ține evidența navelor care arborează pavilionul român, precum și a navelor aflate în construcție în România;

4. transcrie constituirea, transmiterea sau stingerea drepturilor reale asupra navelor care arborează pavilionul român, precum și asupra navelor aflate în construcție;

5. efectuează scoaterea din evidență a navelor, la cerere sau din oficiu, atunci când navele nu mai întrunesc condițiile de arborare a pavilionului român;

I. evidența, atestarea și brevetarea personalului navigant:

1. organizează sesiuni de examene pentru atestarea personalului navigant și pentru obținerea de către acesta a brevetelor și a certificatelor de capacitate;

2. acordă, reconfirmă, suspendă și anulează brevetele, certificatele de capacitate, atestatele și certificatele de conformitate personalului navigant român;

3. efectuează înmatricularea și ține evidența personalului navigant român;

4. eliberează carnetul de marinar, prelungește valabilitatea acestuia și efectuează operațiunile de îmbarcare/debarcare a personalului navigant;

5. autorizează societățile comerciale care desfășoară activități de recrutare și plasare a personalului navigant maritim și fluvial român pentru angajare pe nave care arborează pavilionul român sau străin;

6. stabilește modul de recrutare, școlarizare și brevetare a piloților;

7. aprobă programele de pregătire și perfecționare a personalului navigant pentru centrele de pregătire și perfecționare în domeniu;

8. avizează programele de pregătire de specialitate ale instituțiilor de învățământ care pregătesc personal navigant pentru navigația maritimă și fluvială;

J. supravegherea tehnică, clasificarea și certificarea navelor:

1. certifică și monitorizează conformitatea navelor care arborează pavilionul român și a echipamentelor navelor cu normele tehnice naționale și cu prevederile convențiilor internaționale la care România este parte;

2. certifică conformitatea companiilor care operează nave ce arborează pavilionul român de navigație maritimă cu prevederile convențiilor internaționale la care România este parte;

3. asigură supravegherea tehnică privind clasificarea și certificarea siguranței construcției navelor care arborează pavilionul român, în conformitate cu normele tehnice obligatorii de construcție emise de către Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței sau aprobate de acesta;

4. efectuează supravegherea tehnică a lucrărilor de construcție a navelor care urmează să arboreze pavilionul român și efectuează certificarea materialelor și a echipamentelor utilizate la construcția acestora;

5. asigură supravegherea tehnică și certificarea în timpul reparării, transformării și modernizării navelor;

6. efectuează supravegherea tehnică și certificarea în timpul construcției, reparațiilor și exploatării containerelor, precum și a materialelor și componentelor pentru acestea, în conformitate cu prevederile acordurilor și convențiilor internaționale la care România este parte și cu normele tehnice proprii;

7. asigură supravegherea tehnică și eliberarea certificatelor și documentelor necesare pentru navele care arborează pavilionul român, prin care se atestă respectarea cerințelor din convențiile și reglementările internaționale la care România este parte, privind siguranța navelor și navigației, ocrotirea vieții omenești pe mare, integritatea mărfurilor transportate, prevenirea poluării;

8. eliberează certificate de tonaj a navelor care arborează pavilionul român;

9. elaborează și perfecționează periodic normele tehnice naționale pentru construcția navelor maritime, navelor de navigație interioară și platformelor de foraj marin, normele tehnice naționale pentru construcția containerelor, normele tehnice naționale privind construcția și echiparea navelor în scopul prevenirii poluării mediului, normele tehnice naționale conform convențiilor și reglementărilor internaționale aplicabile navelor, echipamentelor și instalațiilor navale, precum și prevederile complementare normelor tehnice naționale menționate;

10. analizează și aprobă documentațiile tehnice și de execuție pentru construcția, repararea, transformarea și modernizarea navelor, platformelor de foraj, containerelor, precum și a materialelor și echipamentelor destinate acestora, pentru care se asigură supravegherea tehnică și certificarea în conformitate cu normele tehnice naționale mai sus menționate;

11. verifică și atestă capacitatea tehnică a laboratoarelor și a agenților economici pentru executarea de lucrări în domeniul naval, în concordanță cu normele tehnice naționale și, respectiv, cu standardele privind asigurarea calității;

12. certifică sistemele pentru asigurarea calității diferiților agenți economici;

13. inspectează, în vederea certificării, sistemele de management privind operarea în siguranță a navelor și prevenirea poluării mediului;

14. asigură, la cerere, supravegherea tehnică pentru conformitate cu documentațiile de execuție a materialelor, echipamentelor, instalațiilor și construcțiilor metalice pentru utilizări în alte domenii decât cel naval, precum și efectuarea de alte prestații specifice domeniilor de specializare ale personalului la solicitarea beneficiarilor interni și străini;

K. alte atribuții:

1. reprezintă statul român în organisme internaționale din domeniul transporturilor navale, pe bază de mandat acordat în condițiile legii;

2. îndeplinește orice atribuții specifice stabilite prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

CAPITOLUL III

Patrimoniul

Art. 5. — Patrimoniul ANR este în valoare de 147.290.740.532 lei și se constituie prin preluarea patrimoniului Inspectoratului Navigației Civile — I.N.C. și patrimoniului Regiei Autonome „Registrul Naval Român” în conformitate cu balanțele de verificare și situațiile financiare întocmite de cele două persoane juridice la data de 30 septembrie 2002.

CAPITOLUL IV

Structura organizatorică

Art. 6. — (1) ANR are în structura sa organizatorică aparatul propriu central și organele teritoriale operative.

(2) Aparatul propriu central este constituit din departamente, direcții, servicii, birouri și laboratoare de specialitate.

(3) Organele teritoriale operative sunt subunități fără personalitate juridică, în subordinea ANR, care își desfășoară activitatea în teritoriu, constituite din căpităni de port și inspectorate tehnice.

(4) Structura organizatorică a ANR se aprobă prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței, la propunerea Consiliului de conducere al ANR.

(5) Zonele de jurisdicție ale organelor teritoriale operative se stabilesc de către directorul general și se aprobă de către Consiliul de conducere al ANR.

CAPITOLUL V

Organele de conducere

Art. 7. — Conducerea ANR este asigurată de către un consiliu de conducere compus din 11 persoane, condus de un președinte care este și directorul general al ANR.

Art. 8. — Directorul general și membrii Consiliului de conducere al ANR sunt numiți și revocați prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

Art. 9. — Salariul și celelalte drepturi salariale ale directorului general, precum și indemnizațiile membrilor consiliului de conducere se stabilesc prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

Art. 10. — Consiliul de conducere își desfășoară activitatea în conformitate cu propriul regulament de organizare și funcționare.

Art. 11. — Consiliul de conducere are următoarele atribuții și competențe:

a) aprobă regulamentul propriu de organizare și funcționare;

b) aprobă regulamentul de ordine interioară și statutul personalului ANR;

c) aprobă strategia de dezvoltare a ANR;

d) propune spre aprobare Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței structura organizatorică a ANR sau modificarea acesteia;

e) aprobă structura organizatorică a organelor teritoriale operative;

f) aprobă statul de funcții al ANR;

g) avizează raportul anual de activitate, întocmit de conducerea executivă a ANR, care este supus spre aprobare conducerii Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței;

h) avizează programele de investiții ce urmează să fie realizate și stabilește sursele proprii de finanțare, în limitele legii, și le prezintă spre aprobare Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței;

i) numește și revocă directorii ANR, în condițiile legii;

j) analizează clauzele contractului colectiv de muncă, negociat, în condițiile legii;

k) aprobă bugetul de venituri și cheltuieli cu acordul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, în condițiile legii, și asigură execuția acestuia;

l) aprobă sau propune spre aprobare, după caz, investițiile ce urmează să se realizeze de către ANR, în condițiile legii;

m) aprobă modalitățile de finanțare a dotării cu echipamente, inclusiv prin credite și/sau împrumuturi contractate de stat sau cu garanția statului, pe care le poate derula în condițiile legii;

n) avizează și supune spre aprobare Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței tarifele pentru prestările de servicii;

o) aprobă raportul trimestrial al ANR privind activitatea desfășurată și stabilește măsuri pentru continuarea activității în condiții de echilibru al bugetului de venituri și cheltuieli;

p) aprobă rapoartele periodice ale compartimentelor de control din cadrul ANR;

q) aprobă închirierea de clădiri, spații, terenuri și alte bunuri;

r) aprobă scoaterea din funcțiune și valorificarea, în condițiile legii, a bunurilor din patrimoniul ANR;

s) exercită orice atribuții care îi revin din prevederile legale, din regulamentul său de organizare și funcționare și din dispozițiile Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

Art. 12. — Pentru luarea unor decizii Consiliul de conducere al ANR poate atrage în activitatea sa consilieri și consultanți de specialitate, care pot fi remunerați în condițiile legii.

Art. 13. — (1) Consiliul de conducere al ANR se întrunește lunar sau ori de câte ori este necesar, la cererea președintelui sau a unei treimi din numărul membrilor săi.

(2) Ședința este prezidată de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru al consiliului de conducere, delegat de președinte.

(3) Ședințele consiliului de conducere se desfășoară în prezența a cel puțin jumătate plus unu dintre membrii consiliului.

(4) Hotărârile Consiliului de conducere al ANR se iau cu majoritatea voturilor membrilor acestuia.

Art. 14. — (1) Directorul general are următoarele atribuții și competențe:

a) asigură conducerea operativă a ANR;

b) reprezintă ANR în relațiile cu terții și semnează actele ce o angajează față de aceștia, pe baza și în limitele împuternicirilor date de consiliul de conducere și ale celor conferite de legislația în vigoare;

c) propune structura organizatorică a organelor teritoriale operative;

d) propune numirea, și, după caz, revocarea directorilor ANR;

e) angajează și, după caz, concediază personalul de execuție și de conducere din cadrul ANR;

f) exercită orice atribuții care îi revin conform prevederilor legale, regulamentului de organizare și funcționare, precum și hotărârilor consiliului de conducere.

(2) În exercitarea atribuțiilor sale directorul general emite decizii.

CAPITOLUL VI

Bugetul de venituri și cheltuieli

Art. 15. — (1) ANR întocmește anual bugetul de venituri și cheltuieli, în conformitate cu normele metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Bugetul de venituri și cheltuieli al ANR se aprobă de Consiliul de conducere al ANR cu acordul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, în condițiile legii.

Art. 16. — Soldurile anuale rezultate din execuția bugetului de venituri și cheltuieli al ANR rămân la dispoziția acestuia și se folosesc în anul următor cu aceeași destinație.

Art. 17. — ANR poate realiza și poate dispune de venituri și de cheltuieli în valută, în condițiile prevăzute de actele normative în vigoare.

CAPITOLUL VII

Personalul ANR

Art. 18. — (1) Criteriile și condițiile pentru încadrarea și promovarea personalului se stabilesc prin contractul colectiv de muncă.

(2) Funcțiile din cadrul ANR, care concură la siguranța navigației, se stabilesc prin decizie a directorului general al ANR.

(3) Personalul ANR trebuie să respecte prevederile regulamentului de ordine interioară al ANR, aprobat de consiliul de conducere, precum și ale celorlalte reglementări legale în vigoare.

(4) Atribuțiile departamentelor, direcțiilor, serviciilor, birourilor și laboratoarelor de specialitate, precum și ale organelor teritoriale operative din cadrul ANR se stabilesc în conformitate cu structura organizatorică, prin regulamentul de ordine interioară, aprobat de consiliul de conducere.

(5) Atribuțiile și răspunderile individuale ale personalului ANR se stabilesc prin fișa postului, elaborată în baza regulamentului de ordine interioară, și se aprobă de către directorul general. Fișa postului este anexă la contractul individual de muncă și se semnează de salariat și de șeful ierarhic al acestuia.

(6) Personalul ANR poartă în timpul serviciului uniforma de serviciu, cu gradele și însemnele specifice, sau, după caz, echipamentul de protecție ori de lucru, care se atribuie în condițiile legii.

(7) Forma, însemnele specifice, modul de acordare și durata de folosință a uniformelor, a echipamentelor de protecție sau de lucru se aprobă prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței, la propunerea Consiliului de conducere al ANR.

(8) Salarizarea personalului se face potrivit reglementărilor stabilite pentru instituțiile publice finanțate integral din venituri extrabugetare. Drepturile de salarizare și celelalte drepturi de personal se stabilesc prin contractul colectiv de muncă.

(9) În executarea atribuțiilor de inspecție, control și supraveghere a navelor și a navigației, personalul ANR cu atribuții în acest domeniu are drept de control pe toate mijloacele de transport naval, pe baza legitimației speciale emise și în condițiile stabilite de ANR.

ANEXA Nr. 2

SIGLA Autorității Navale Române

ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

CAMERA AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂREA Nr. 16 din 25 septembrie 2002

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (5) și ale art. 10 lit. A din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, aprobată și modificată prin Legea nr. 133/2002 și ulterior modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 67/2002, respectiv art. 14 din Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 591/2000, precum și procesul-verbal întocmit de comisia de examinare stabilită prin Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România din 26 iunie 2002,

Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — Se aprobă acordarea calității de auditor de alt stat în acord cu reglementările specifice din acel financiar persoanelor fizice prevăzute în lista anexă la stat.
prezenta hotărâre, care posedă o calificare profesională în Art. 2. — Prezenta hotărâre va fi publicată în Monitorul audit financiar sau în profesii asimilate acestuia, atribuită Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Auditorilor Financiari din România,
prof. univ. dr. **Florin Georgescu**

ANEXĂ

LISTA

cuprinzând persoanele fizice care au calificarea de auditor financiar obținută potrivit prevederilor altui stat și calitatea de auditor financiar dobândită în România

Nr. crt.	Numele și prenumele
1.	Stan Daniel
2.	Manolescu Silviu Florin
3.	Bulată Vasile
4.	Bumbăcea Cornelia
5.	Gherghescu Gelu
6.	Robert Nicolas Guy
7.	Wallaert Loic Guy Max Marie
8.	Fieraru Matilda Elena
9.	Costache Rodica
10.	Danilov Mihaela
11.	Ion Mădălina
12.	Scarlat Ileana
13.	Ranta Sergiu Cristian
14.	Marinescu Marius Tudor
15.	Câmpean Simona
16.	Ionescu Adrian
17.	Ciungradi Bogdan
18.	Cabariu Adela Smaranda
19.	Ilin Iancu Constantin

Nr. crt.	Numele și prenumele
20.	Timotin Dan Iulian
21.	Damianov Roxana Georgiana
22.	Vasilu Alexandru Șerban
23.	Bozga Mircea
24.	Radu Cătălin
25.	Mihăilescu Cristian Gabriel
26.	Grasu Diana Irina
27.	Neamțu Pauline Ana
28.	Ciorbă Cătălina Veronica Octavia
29.	Stănescu Sorin Paraschiv
30.	Udrescu Daniel Silviu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
